

Dernæst er det ved Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 § 19, 1. Stk., paabudt, at Afsoning af Underholdsbidrag i visse Tilfælde skal ske ved Tvangsarbejde.

Tvangsarbejdsanstalterne ejes og forvaltes af Kommunerne og drives udelukkende for disses Regning*). Herom bestemmer Fattiglovens § 33**): »Senest inden 5 Aar efter denne Lovs Ikrafttræden skal der til Brug for hver Amtsraads-kreds og de i Forbindelse med samme staaende Købstæder findes mindst én bekvemt beliggende Tvangsarbejdsanstalt af passende Størrelse, i hvilken de Personer kunne hensættes, der dømmes i Overensstemmelse med Lov af 3. Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri eller Betleri, Lov af 10. April 1874 om Foranstaltninger til at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse, Lov af 15. Maj 1875 om Tilsyn med fremmede og rejsende eller efter § 41 straffes med Tvangsarbejde. For saa vidt der ikke forefindes en saadan Anstalt, der kan benyttes i det angivne Omfang, afholdes Omkostningerne ved dens Tilvejebringelse og Drift af vedkommende Amtskommune eller efter Omstændighederne af flere Amtskommuner i Forening, saaledes at de i Forbindelse med samme staaende Købstæder, der ikke selv have eller ere lodtagne i en saadan Anstalt, efter Justitsministerens nærmere Bestemmelse og mod et af ham efter Forhandling med de paagældende kommunale Autoriteter fastsat Vederlag ogsaa kunne benytte Anstalten.

Om en Anstalt kan benyttes som Tvangsarbejdsanstalt, afgøres af Justitsministeren, under hvem ligeledes Godkendelse af Planer og Reglementer for en saadan Anstalt henhører.

Udgifterne ved Tvangsarbejdsstraffens Fuldbyrkelse udredes som Delinkvent-omkostninger, undtagen naar Straffen er paalagt i Henhold til § 41, i hvilket Tilfælde Udgifterne bæres af vedkommende Kommune.

Bestemmelsen om Tilvejebringelse af Tvangsarbejdsanstalter er ikke at forstå saaledes, at der skal oprettes særskilt Tvangsarbejdsanstalt for hvert Amt; der fordres kun, at der inden 5 Aar efter Lovens Ikrafttræden for hver Amtsraads-kreds og de i Forbindelse med samme staaende Købstæder skal have Adgang til Anbringelse paa en bekvemt beliggende Tvangsarbejdsanstalt af de i Paragraffen omhandlede Personer***). Der findes da ogsaa for Tiden kun 14 Tvangsarbejdsanstalter udenfor København.

Naar Fattiglovens § 33 bestemmer, at Udgifterne ved Tvangsarbejdsstraffens Fuldbyrkelse, naar Straffen er paalagt i Henhold til samme Lovs § 41, bæres af vedkommende Kommune, maa Betydningen heraf antages at være, at de ommeldte Udgifter afholdes efter de almindelige Regler for Fattighjælp***).

Siden Fattiglovens Ikrafttræden er der udenfor København oprettet 4 Tvangsarbejdsanstalter og i København, til Afløsning af den gamle Ladegaard, Anstalten Sundholm, og er der nedlagt 2 Tvangsarbejdsanstalter, nemlig Anstalten ved Korsør og Anstalten paa Blegdamsvejen i København, der fandtes sammen med det derværende Arresthus. Nogle af de ældre Anstalter er forandrede, ombyggede eller udvidede efter Fattiglovens Ikrafttræden, saaledes som det fremgaar af vedlagte Fortegnelse over de nu bestaaende 15 Tvangsarbejdsanstalter. Af denne Fortegnelse ses endvidere, at de saa godt som alle er forenede med Forsørgelsesanstalter eller, som det ogsaa kaldes, Arbejdsanstalter, 5 af dem endvidere med Syge- eller Plejeanstalter, og at de tilsammen har Plads til 669 Personer (544 Mænd, 125 Kvinder), men at den daglige Gennemsnits-belægning i Aarene 1922—23 og 1923—24 kun var henholdsvis 186,32 (166,50 Mænd, 19,82 Kvinder) og 199,95 (177,73 Mænd, 22,22 Kvinder).

*) Jfr. Indenrigsministeriets Cirkulære af 30. Juni 1887, hvorefter de kommunale Tvangsarbejdsanstalter er underkastet Tilsyn af Fængselsvæsenets Overbestyrelse.

***) Jfr. Justitsministeriets Cirkulære Nr. 191 af 19. September 1893.

****) A. Kriegers Tekstudgave af Fattigloven, 1891, Side 71—72.